

Udvalgets indstilling om godkendelse af fru Gudrun Schmeltzer Jensen som midlertidigt medlem af folketinget fra og med den 12. marts 1969

vedtoges enstemmigt med 118 stemmer.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om filmcensur.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 33) findes i tidenden sp. 591, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 625).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

K. Axel Nielsen: Udvalget har afgivet en helt usædvanlig fyldig betænkning over sine overvejelser, men det har jo også haft en forfatter til formand. Jeg vil ikke hermed antyde, at koncipisten — hvis det er formanden, hvad jeg tror — har ladet fantasien spille. Gengivelsen af forhandlingerne, overvejelserne, spørgsmålene til ministeren, dennes svar, et eller flere udvalgsmedlemmers tvivl og anfægtelser er, så vidt jeg kan se, korrekt gengivet, og for så vidt kan ordførerne her ved anden behandling i det væsentlige indskrænke sig til at henvise til betænkningen. Måske det dog havde været en god idé, at man, som det er sædvane, havde optrykt spørgsmål og svar, sådan at de af folketingets medlemmer, som ikke er medlem af udvalget, der måtte ønske det, kunne have fordybet sig i spørgsmål og svar. Men jeg kan jo kun bebrejde mig selv, at jeg ikke har været tilstrækkelig flittig i udvalget til at gøre dette synspunkt gældende.

Jeg vil dog gerne, uanset at vi kunne nøjes med at henvise til betænkningen, pege på et par forhold.

Det er blevet anført, at nogle filmudlejere stiller som betingelse for, at en biograf ejer

kan få lov til at leje en god film, eller hvad han selv synes er en god film, at han skal tage noget bras med i sit repertoire. Justitsministeren har oplyst, at denne trafik er ulovlig, den strider mod biograflovens § 16. Overtrædelsen straffes dog kun med bøde. Men det værste er vel, at ingen biograf ejer tør anmelde overtrædelsen, og derfor har der, så vidt jeg ved, aldrig været sager af denne beskaffenhed for retten.

Som man kan se af betænkningen, henstiller udvalget til ministeren for kulturelle anliggender, at der træffes foranstaltninger til en strengere håndhævelse af biografloven på dette punkt. Udvalget har dog ikke anvist, hvorledes denne strengere håndhævelse skal iværksættes, men man kunne måske tage under overvejelse, at filmudlejere skal udstyres med en autorisation, en autorisation, som sættes på spil ved misbrug, sådan som det er tilfældet for biografernes vedkommende. Måske er det en bedre udvej — det tror jeg — om biografernes forening tager sagen op og forhandler sig frem til, efter hvilke regler foreningens medlemmer må leje film. En naturlig bestemmelse i disse regler vil det nok være, at foreningens medlemmer ikke må overtræde biografloven, når de lejer film, selv om en sådan bestemmelse naturligvis gælder også uden at den er skrevet. For at forlene forhandlingsresultatet med den fornødne autoritet tror jeg kulturministeriet bør deltage i forhandlingerne mellem udlejerne og biografierne som en slags mægler.

Man kan spørge, hvad dette har med ophevelse af voksencensuren at gøre. Svaret er, at det for folketinget ikke er ligegyldigt, om den liberalisering af lovgivningen, der nu gennemføres, delvis gøres illusorisk på grund af private restriktioner inden for filmbranchen.

Udvalget har i øvrigt bl. a. beskæftiget sig med fjernsynets forevisning af film. Jeg er enig med den højtærede justitsminister i, at en overførelse af lovforslagets censurordning til spillefilm, som vises i fjernsynet, ikke er mulig. Fjernsynet kan nu engang ikke holde kontrol med, hvem der ser de film, der vises i fjernsynet. Jeg lægger dog i den forbindelse vægt på justitsministerens tilsagn om, når dette lovforslag er vedtaget, at rette henvendelse til Danmarks radio gennem kulturministeren for at få etableret